

П. Г. УДХАУС
ПРАВИЛНИЯТ ПОДХОД

Превод от английски: Стоян Бабалев, 1997

chitanka.info

Темата вестникарски истории изникна съвсем неочаквано в бара „Въдичарски отдих“, както става с повечето теми на това място, защото в начина, по който разговорите в нашата малка група прескачат от това на онова, има нещо, което напомня алпийска коза, подскачаща от скала на скала. Ако си спомням точно, дискутирахме супралапсарианизма^[1], когато едно Уиски-със-Сода, което разлистваше „Сатърдей Ивнинг Пост“, собственост на нашата любезна и обичана барманка, госпожица Посълтуейт, изсумтя.

— *Gesundheit*^[2] — каза една Наливна Бира.

— Не кихнах, а изсумтях — каза Уискито-със-Сода и добави с отвращение: — Защо ли изобщо ги публикуват тия неща?

— За кои неща става въпрос?

— Тези лигави измислени истории, илюстрирани с цветни рисунки, в които младежът се запознава с момичето на плажа, започват да си разменят закачки и двацет минути, след като са се видели за първи път, вече са сгодени и определят деня на сватбата.

Господин Мълинър отпи от своя топъл скоч с лимон.

— И намирате това за неубедително? — попита той.

— Разбира се. Аз съм семеен човек и ми костваше две години и дори повече кутии шоколадови бонбони, отколкото ми се иска да си спомням, за да убедя дамата, която сега е моя съпруга, да се подпише на пунктираната линия. И въпреки че не е хубаво точно аз да го казвам, по онова време бях момче един път и доста хващах окото. Попитайте когото си искате.

Господин Мълинър кимна.

— Разбирам добре за какво става дума. Но и вие трябва да бъдете по-снизходителен към редактора на „Сатърдей Ивнинг Пост“. Той живее в свой собствен свят и наистина си мисли, че двама напълно непознати могат да се запознаят по бански костюми на плажа и да приключат още първия си разговор с уговорка за венчавка. Въпреки че, както вече споменахте, това рядко се случва в истинския живот. Дори Мълинърови, повечето от които се влюбват от пръв поглед, са намирали развоя на нещата не толкова гладък и лесен, както описания тук. Налагало се е да запрятат ръкави и да свършат немалко черна работа. Сещам се за случая с племенника ми Огастъс.

— Запознавал ли се е с момичета по бански костюми по плажовете?

— Често. Но този път любовта го споходила на един благотворителен базар в един дом на име Балморъл в Уимбълдън, защото точно там се запознал с Хърмайъни Бримбъл и така го треснало, че ударът можел да се чуе чак в Пътни Хил.

Огастъс попаднал в градината на Балморъл благодарение на кръстницата си и по-точно на нейната слабост към базарите — продължи господин Мълинър. — Каква ирония на съдбата! Само като си помислиш, че когато тя го помолила да я придружи дотам, това му се сторило доста досадно, защото имал намерение да ходи на надбягванията в Кемптън Парк и с думи и жестове да подкрепя един кон, към който изпитвал финансов интерес. Но тъгата му бързо се изпарила. Причината за това бил образът на едно момиче, толкова божествено, че щом погледът му се спрял върху нея, цилиндърът на главата му се залюлял и само бързата реакция предотвратила изпускането на чадъра.

— А-ха — казал си той, докато я изпивал с очи, — това променя нещата.

Тя седяла зад една сергия под сянката на едно кедрово дърво в края на поляната и веднага щом успял да накара крайниците си да функционират, той се разбързал и започнал да купува всичко, което му попадало пред очите. И когато един калъф за чайник, две плюшени мечета, парченце плат за почистване на перодръжка, вазичка с изкуствени цветя и резбован калъф за лула сменили собственика си, младият мъж почувствал, че е време да се счита за член на клуба и да се представи.

— Чудесен ден — казал той с прегракнал глас.

— Прекрасен — отвърнало момичето.

— Слънце — отбелязал философски Огастъс, посочвайки нагоре с чадъра.

Момичето казало „да“. Било забелязало слънцето.

— Винаги съм си мислил, че когато слънцето грее, то прави нещата да изглеждат толкова по-ярки, ако разбирате какво искам да кажа — продължил вече настървено Огастъс. — Много ми е приятно да ви се представя. В случай че проявявате интерес, името ми е Мълинър.

Момичето отговорило, че нейното е Хърмайъни Бримбъл и последвалото запитване установило, че тя живее тук с леля си, госпожа

Уилъби Гъджън. И тъкмо Огастъс се чудел дали не е вече време да я нарича Хърмайъни още отсега или е по-добре да изчака няколко минути, когато се появила една страховита жена от класа тежки бойни крайцери.

— Как върви, скъпа? — избоботила тя.

Момичето, обръщайки се към новодошлата с „лельо Беатрис“, рапортувало, че в началото разпродажбата е вървяла вяло, но съвсем наскоро потръгнала с пристигането на един сериозен купувач.

— Господин Мълинър — съобщила тя името на финансовата акула, посочвайки Огастъс, застанал на един крак с подкупваща усмивка.

— Мълинър? — попитала госпожа Гъджън. — Имате ли нещо общо с епископа на Богнър? Преподобният Теофилос Мълинър. Бяхме големи дружки, когато бяхме деца.

Огастъс чувал за първи път името на този прелат, но нямал намерение да пропуска и най-малкия шанс за затвърждаване на позициите си.

— О, разбира се, братовчеди сме, но винаги го наричам чичо Фил.

— Не съм го виждала доста отдавна. Как е той напоследък?

— О, добре. В цветущо здраве — продължил с лъжите си Мълинър.

— Радвам се да чуя това. Преди време имаше проблеми с гърлото — типично за свещениците, така беше и с бащата на племенницата ми Хърмайъни — покойният епископ на Стортфорд — казала госпожа Гъджън и в този момент Огастъс взел решението, което щяло да го хвърли в това, което Шекспир нарича „море от мъка“.

„Момичето — казал си той — е дъщеря на епископ и прилича на икона върху цветно стъкло. Чиста/невинна душа, ако такива изобщо съществуват. Леля ѝ е от този тип жени, които се бутат из пасмината на висшето духовенство“.

Очевидно това, което би го поставило в положението на желан ухажор, било безупречна нравственост. Животът му до този момент бил доста разгулен, включвайки не по-малко от три глоби за дребно хулиганство по време на гребните гонки, но той твърдо решил още от този ден да бъде толкова нравствен и толкова непорочен, че и на момичето, и на леля ѝ така да им се вземе акъла, че да ахват с

благоговение и да възкликват с възхита „Я виж ти!“ при всяка негова поява.

Хващайки се за информацията от страна на лелята, че базарът е в помощ на Лигата за Обществен Морал в Уимбълдън, Огастъс отпуснал диафрагмата си и започнал. Споменал, че е щастлив да узнае за подпомагането на Обществения Морал, защото той самият приветствал тази идея и винаги е било така. Имало млади хора, продължил той, които не биха разпознали Обществения Морал, дори ако им го поднесат на тепсия и това били младежите, които винаги е отбягвал. Дай му на Огастъс хубаво време и някое място с Обществен Морал и няма защо повече да те е грижа за него. Можеш да го оставиш и да си сигурен, че там той се чувства най-прекрасно. И не след дълго той получил сърдечна покана от госпожа Уилъби Гъджън да посети дома им, покана, от която той твърдо решил да се възползва.

Няма нужда да се задълбочавам в подробностите на последвалите събития. Достатъчно е да кажа, че при всяко посещение в Балморъл, Огастъс показвал такава непорочност, която би предизвикала коментари във всеки един Англикански Синод. Младият човек носел на момичето възсериозни книги и говорел за идеалите си. На няколко пъти по време на обяд отказвал втора порция от печената патица с грах или каквото там му сервирали, показвайки с държането си, че тези неща за него били неделикатни и бездуховни. И му било съвсем ясно, че никак не се бил излъгал в предположението си, че точно това е държането, което би впечатлило най-много дамите. От време на време улавял девойката да гледа към него със странен и замислен израз, като че ли си задавала въпроса дали това е истина и бил убеден, че любовта започва да пуска филизи.

В началото на ухажването имало моменти, когато изпитвал известно притеснение поради постоянното присъствие в Балморъл на доведения син на госпожа Гъджън, Осуалд Стоукър, млад мъж, който пишел романи и за разлика от мнозинството романисти не приличал никак на нещо домъкнато от немного придирчива котка, а бил изключително представителен. Освен това бил много жизнерадостен и непринуден. Той не живеел в Балморъл, но често посещавал дома и всеки път неговите посещения съпадали с тези на Огастъс, като последният с особена болезненост забелязвал сърдечност в отношенията му с Хърмайъни.

Разбира се, падали се нещо като братовчеди, а на братовчедите се позволява малко свобода в отношенията, но все пак това не му харесвало и с най-голямо облекчение един ден научил, че Осуалд е започнал да се подвизава на друго място, сгодявайки се за момиче на име Ивон Еди-коя си от филмовата индустрия. Това променило изцяло отношението му към младия човек. Сега можел да забележи, че Осуалд е очарователна личност, с която можело да го свърже красиво приятелство и когато един ден пристигнал в Балморъл за обичайния лов, заварвайки го с Хърмайъни във всекидневната, той го поздравил сърдечно и се позаинтересувал най-искрено за здравето му.

— Здравето ми — отговорил Осуалд Стоукър, след като благодарил за учтивостта — е прекрасно в този момент, но кой може да предположи как ще бъде утре по това време? Имам да върша много тежки задачи довечера, драги ми Мълинър. Ръсъл Клътърбък, моят американски издател, е в Лондон и ще вечерям с него. Вечерял ли си някога с Ръсъл Клътърбък?

Огастъс отговорил, че няма удоволствието да познава господин Клътърбък.

— Истинско преживяване е — казал Осуалд мрачно и излязъл, клатейки глава.

В контекста на новите чувства, които изпитвал към романиста, Огастъс много се разтревожил. Той споделил, че Осуалд е угрижен, а Хърмайъни въздъхнала.

— Мисли си за последния път, когато вечеря с господин Клътърбък.

— Какво се е случило? — с най-искрено съчувствие попитал Огастъс.

— Има празноти по въпроса — отвърнала след нова въздишка Хармайъни. — Казва, че паметта му била замъглена. Единственото нещо, което си спомня, е, че на другия ден се събудил на пода в стаята си и подскочил до тавана, когато някакво врабче зачуруликало неочаквано. Чак си ударил главата. Така ми каза.

— Искаш да кажеш, че предишната нощ е злоупотребил сериозно?

— Доказателствата сочат точно това — отвърнало с още по-тежка въздишка младото момиче.

— Тц, тц, тц.

— Това шокира ли ви?

— Признавам, че да. Никога не съм могъл да разбера що за удоволствие намират мъжете в алкохола. Лимонадата е къде-къде по-освежителна. Самият аз не пия нищо друго — казал с лицемерен глас Мълинър.

— Но вие сте различен.

— Предполагам.

— Вие сте толкова добър и праволинеен — продължила Хърмайъни, поглеждайки го със същия странен и замислен поглед.

На Огастъс му се сторило, че едва ли му трябва по-добър случай от този. Затова мигновено се опитал да грабне ръчичката ѝ в своята, но не успял.

— Хърмайъни — изхъхрил той, — обичам те.

— Нима? — казала Хърмайъни.

— Ще се омъжиш ли за мен?

— Не — казала Хърмайъни.

Огастъс зяпнал удивено.

— Не?

— Не.

— Искаш да кажеш, че няма да се омъжиш за мен? — не можел все още да повярва бедният Огастъс.

Хърмайъни отговорила, че накратко казано, точно това е имала предвид. След това го погледнала, потреперила и излязла.

През целия ден, та чак до късна нощ Огастъс стоял в стаята си, размишлявайки върху необикновеното държане на девойката и колкото повече размишлявал, толкова по-объркано ставало. Той бил безкрайно озадачен. Преосмислил поведението си през последните няколко седмици и ако изобщо можело да има такова поведение, изчислено да накара дъщерята на епископ да усети, че точно това е предопределеният ѝ спътник в живота, то това поведение било точно това, което той с неимоверно усилие поддържал. Ако Огастъс Мълинър в Уимбълдънския си период не я удовлетворявал, то значи тя е търсела нещо свръхестествено.

Чак към един след полунощ Огастъс стигнал до заключението, че Хърмайъни не е имала предвид това, което е казала. Моминската скромност не ѝ позволила да каже това, което мисли, и той решил, че тази теория трябва веднага да се провери на място.

Времето малко било напреднало, но нашият пламенен любовник не задържал погледа си върху часовника. Огастъс, както всички Мълинърови, е човек на действието. Той станал от стола, взел си шапката и изскочил на улицата, напъхал се в едно минаващо такси и около четиридесет минути по-късно звънял на входния звънец на Балморъл.

С известно закъснение вратата била отворена от Станифорт — икономът, по пижама и халат. Последният се държал малко нелюбезно, Огастъс не могъл да се сети по каква причина, а икономът с рязък тон информирал племенника ми, че госпожа Гъджън и Хърмайъни в този момент били на бала на Дружеството за Обществен Морал в кметството и скоро не се очаквало да се върнат.

— Ще вляза да ги почакам — предложил Огастъс.

Но грешал. Още докато изричал това, вратата се хлопнала, оставяйки го сам в тихата нощ.

Един влюбен млад момък, оставен сам в тихата нощ, в градината на лелята на любимото момиче, не си казва: „Е, по-добре да се откажа“. Той се отдръпва от къщата и вперва благоговеен поглед в прозореца на момичето. И ако, както Огастъс, не знае кой точно е нейният прозорец, той вперва благоговеен поглед към всички прозорци. Един по един и подред. И тъкмо Огастъс правел това, премествайки погледа си от най-горния втори прозорец вляво към третия най-горен вляво, когато чул зад себе си глас, който го накарал да подобри европейския рекорд по скачане висок скок от място.

— А, Мълинър, стари друже — казал Осуалд Стоукър, защото гласът бил неговият, — мислех, че ще ви намеря тук. Гледате към прозореца, а? Съвсем естествено. Когато аз ухажвах, падна доста зяпане по прозорците. Няма нищо по-здравословно от това. Не се заседяваш вкъщи и дробовете ти се пълнят със свеж въздух. Докторите от Харли Стрийт го препоръчват горещо. Но това достатъчно ли е? Ето това трябва да се запитаме. Аз казвам не. Трябва по-добър подход. В тази работа, ухажването, всичко се състои в избирането на правилния подход, твърдя аз, а това, скъпи Мълинър, още не сте направили. Бащински наблюдавам вашата страст към доведената ми братовчедка или каквато там, по дяволите, ми се пада, и това, което ме удивлява, е как сте пропуснал един много важен фактор за спечелването на едно моминско сърце. Намеквам за серенадата. Стоял ли сте някога пред

прозореца и под акомпанимента на банджо да я молите да ви хвърли една роза от косите си. Доколкото знам, не. Трябва да поправите тази грешка колкото е възможно по-скоро, Мълинър, ако искате работата да се увенчае с успех.

На Огастъс изобщо не му допадала идеята неговата любов да бъде подлагана на анализ от човек, който в края на краищата бил почти непознат, но в този момент умът му бил зает с друг аспект на ситуацията. Видимостта била твърде слаба, за да огледа лицето на събеседника си, но нещо в тембъра на гласа му му дало възможност да постави бърза диагноза. В живота си имал безброй възможности да изучи симптомите и му било съвсем ясно, че човекът срещу него бил, ако не точно одървен, то поне гипсиран от пиене. Предавайки се на низките си страсти, в продължение на много часове трябва да е поглъщал от течността като всмукателна помпа.

Осуълд Стоукър изглежда почувствал мълчаливата критика, защото обърнал внимание точно на тази тема.

— Сигурно не ви е убягнало, Мълинър, че малко съм под въздействието на една течност. Пък и кой ли не би бил, след като е прекарал вечерта с Ръсъл Клътърбък от фирмата „Уинч и Клътърбък, Медисън Авеню, Ню Йорк, издатели на прекрасната книга“. Щом пристигне в Европа американският издател подивява като индианец, избягал от резерват. Освободен от досадното бреме да интервюира американски писатели, повечето от които носещи очила с рогови рамки, той притежава изключително чувство за свобода. Губи задръжки, отпуска му края. Когато ви казвам, че само за няколко часа Ръсъл Клътърбък предизвика собственото си и това на госта си изхвърляне от три ресторанта и един млечен бар, ще разберете за какво става дума. С право или не, той смята, че вентилаторите се поставят да бъдат замервани с яйца, така че въпросният господин се беше запасил с голямо количество още преди да започнем обиколките си. Постоянно ми показваше как пичърът^[3] при бейзбола хвърля топката. „Скоростта и посоката — казваше ми той — са най-важното нещо“.

— Сигурно се радвате, че сте се откачили от него — предположил Огастъс.

— Не съм се откачил. Доведох го тук да му покажа мястото, където съм играл като дете. Всъщност, не съм играл тук като дете,

защото живеехме в Челтнъм, но за него ще бъде все едно. Трябва да е някъде наблизо и да дресиращ кучето.

— Кучето?

— Той купи едно куче по-рано тази вечер. Винаги прави подобни покупки при визитите си. Помня, веднъж купи щраус. Мисля, че трябва да го потърся — казал Осуалд Стоукър и изчезнал в мрака.

Около две минути по-късно кучето, за което говорел, неочаквано влязло в живота на Огастъс.

Било огромно куче, странна порода, по вид и нрав не по-различно от Баскервилското, разбира се не било намазано с фосфор и изглеждало раздразнено от нещо. Приличало на куче, разкрило заговор срещу себе си и като чели било с впечатлението, че в лицето на Огастъс открило главатаря на заговорниците, тъй като злобата в държането му била несъмнена. Няколко обяснителни думи биха убедили животното в невинността на племенника ми, но Огастъс решил, че е по-мъдро ако не се бави и му ги спести. Само за миг и вече бил сред клоните на най-близкото дърво. Странно съвпадение било, че това се оказал същият кедър, в сянката на който в по-добрите дни бил купил от Хърмайъни Бримбъл един калъф за чайник, две плюшени мечета, парченце плат за почистване на перодръжка, вазичка с изкуствени цветя и един резбован калъф за лула.

Той се свил високо в клоните, докато кучето, доста озадачено, явно несвикнало да вижда представители на двукраките да ползват криле, се въртяло насам-натам като джентълмен, който търси загубеното копче на яката си. След това то изоставило търсенето и се оттеглило със сподавени ругатни. Малко по-късно Огастъс, надничайки от гнездото си, видял Осуалд Стоукър да се връща в компанията на някакъв здравеняк с бутилка шампанско в ръка, пеещ американския химн. Те се спрели под дървото.

В този момент било възможно Огастъс да разкрие своето присъствие, но нещо му подсказало, че колкото по-малко работа си има с Осуалд Стоукър в настоящото му неуравновесено състояние, толкова по-добре. Та значи, продължил да си седи горе в безмълвие, а Осуалд Стоукър заговорил:

— Амин — започнал той, — моят млад приятел Мълинър, за когото ви говорих току-що, изглежда ни е напуснал. Говорих ви, ако си спомняте, за голямата му любов към моята доведена братовчедка

Хърмайъни и моето желание да направя всичко по силите ми да му помогна. Вашата песен ми напомня, че първата стъпка — серенадата — още не е направена. Без съмнение се каните да ми обърнете внимание на факта, че щом не е тук, той не би могъл да ѝ изпее серенада. Много вярно. Но какво правят в театъра, когато титулярят отсъства? Използва се заместник. Предлагам да се притечем на помощ и да заемем неговото място. Много по-хубаво щеше да бъде, ако имах под ръка някой инструмент като клавиборд или тромбон за акомпанимент, но ако ми държите исото, мисля, че изпълнението ще бъде както трябва. Какво казахте?

Господин Клътърбък промърморил нещо, в смисъл че трябва първо да пуснат кораба на вода и поклатил глава неодобрително.

— Първо да пуснем кораба на вода — казал той. — Обичайна церемония — и запокитил бутилката с шампанско през един от прозорците на горния етаж. — Приятно пътуване и късмет на всички пътници — добавил той.

Сега пък дошъл ред на Осуълд Стоукър да поклати глава.

— Но, скъпи приятелю, ако нямате нищо против забележката ми, мисля, че се отклонявате от обичайната програма. Това, което трябва да се счупи, е бутилката, а не кораба. Както и да е — продължил той, след като горната част на икономата Станифорт се появила на прозореца, — резултат има. Осигурихме публика. Какво казахте? — обърнал се той към Станифорт.

Икономът, също както и кучето, поглеждал сърдито за нещо.

— Кой е там? — попитал Станифорт.

— Огастъс Мълинър на телефона. Или по-скоро — поправил се Осуълд — на сцената.

Подаващата се от прозореца глава действала така на господин Клътърбък, че той дал всичко от себе си. Още веднъж Осуълд Стоукър имал привилегията да е очевидец на етюда с бейзболния пичър, който в същността си много напомнял на движенията при първата фаза на епилептична криза. В следващия миг едно безпогрешно прицелено яйце достигнало целта си.

— Право в десетката — доволно отбелязал господин Клътърбък, след което се оттеглил със съзнанието за добре свършена работа, а Осуълд Стоукър едва имал време да запали една цигара и да глътне

няколко освежителни дози дим, когато към него приближил майордомът на госпожа Гъджън, въоръжен с пушка.

— А-а, Станифорт — казал сърдечно той. — Излязъл сте на разходка.

— Добър вечер, господин Стоукър. Търся господин Мълинър — казал икономът с ледена заплаха в гласа.

— Мълинър, а? Преди малко беше тук. Спомням си, че го видях. За нещо важно ли го търсиш?

— Мисля, че трябва да бъде задържан и затворен преди да се върнат дамите.

— Защо, какво е направил?

— Пееше под прозореца ми.

— Та това си е комплимент. За какво се пееше в песента?

— Доколкото си спомням, молеше ме да му подхвърля роза от косите си.

— Не го ли направихте?

— Не, господине.

— Много правилно. Розите струват пари.

— И ме замери с яйце.

— А-а. Ето защо имаш толкова жълтък по лицето. Помислих си, че е някоя от онези маски за разкрасяване на лицето. Ах, ти, Станифорт, буйна кръв, а?

— Господине!

— На годините на Мълинър човек има подобни изблици на весело настроение. Трябва да се прощава на младите.

— Не, не и пеенето под прозорците и хвърлянето на яйца в три посред нощ.

— Да, тук може би е отишъл твърде далеч. Беше малко превъзбуден през цялата вечер. Вечеряхме заедно и заради него ни изхвърлиха последователно от три ресторанта и един млечен бар за нула време. Хвърляше яйца по вентилатора. Ехо-о! — провикнал се Осуалд Стоукър в отговор на плясък в далечината. — Мисля, че един приятел падна в езерото. Ще отида да видя. Може да има нужда от помощ.

И той се забързал нататък, а Огастъс почувствал облекчение. Но щастието му не било пълно, тъй като икономът не последвал примера му. Станифорт явно бил решил да прекара нощта навън. Останал в

това статукво и скоро се чул шум от автомобил, който спрял пред вратата и госпожа Гъджън и Хърмайъни се показали по пътеката към къщата.

— Станифорт! — извикала младата девойка. До този момент не била виждала прислугата да се шляе из имението по малките часове и Огастъс останал с впечатлението, че ако не била толкова добре възпитана и не се познавала с няколко епископи, щяла да каже „По дяволите!“

— Добър вечер, госпожице.

— Какво правиш тук по това време?

— Преследвам господин Мълинър, госпожице.

— Преследваш какво?

След малка пауза, като че ли питайки се дали „кого“ е по-точната дума, тя допълнила въпроса си.

— Господин Мълинър е тук?

— Да, госпожице.

— В три часа през нощта?

— Да, госпожице. Намина малко преди два и позвъни на входната врата. Информирах го, че не сте си у дома и помислих, че е напуснал имението. Но случаят не бе такъв. Преди десет минути той счупи прозореца ми с бутилка шампанско и когато погледнах навън, изяви желание да му подхвърля роза от косите си. След това ме уцели по лявото око с яйце.

На Огастъс се сторило, че Хърмайъни издава вик на учудване, който бил заглушен от сумтенето на госпожа Гъджън.

— И това го направи господин Мълинър?

— Да, госпожо. От господин Стоукър, с когото говорих преди малко, разбрах, че поведението му през цялата вечер било в същия дух. Бил член на компанията, в която участвал и господин Стоукър, и той ми каза, че бил главната причина компанията да бъде изхвърлена от три ресторанта и един млечен бар. Господин Стоукър отдаде буйното поведение на младостта и допълни, че подобно поведение трябва да се прощава при младите. Трябва да призная, че не мога да споделя толкова либерални възгледи.

Госпожа Гъджън за известно време не обелила нито дума. Явно се опитвала да анализира новите разкрития. Не е лесно за една жена да осъзнае, че е отгледала в пазвата си (защото точно това била правила)

змия, в лицето на племенника ми Огастъс. Най-сетне процесът на анализиране приключил и тя мрачно казала:

— Когато господин Мълинър се появи пак, Станифорт, аз не съм си у дома. Какво е това?

— Госпожо?

— Стори ми се, чух стон.

— Без съмнение вятърът въздиша в листата, госпожо.

— Може би си прав. Вятърът наистина въздиша често в листата.

Ти чу ли, Хърмайъни?

— Мисля, че чух нещо.

— Стон?

— Вопъл, бих казала.

— Стон или вопъл — продължила госпожа Гъджън. — Все едно отронен от устните на измъчена душа. — Тя замлъкнала при вида на една фигура, приближаваща от мрака. — Осуалд!

Осуалд Стоукър помахал весело с ръка.

— Ехо, вие там, ехо, ехо, ехо-о-о...

— Какво правиш тук?

— Тъкмо се прибирах. А, докато не съм забравил, моят издател падна в езерото. Сега е в оранжерията и се суши. Така че, ако отидете там и видите гол издател, правете се, че не забелязвате.

— Осуалд, ти си пиан.

— Практически не е възможно да не си — казал Осуалд Стоукър със сериозен глас, — когато си бил в компанията на Ръсъл Клътърбък от „Клътърбък и Уинч, издатели на прекрасната книга“, а твоят гост е Огастъс Мълинър. Между другото, точно него търся. Искам да го предупредя, че в езерото има цяло стадо лилави носорози. Много опасни са тези лилави носорози в сезона на чифтосването. Щом те видят и са те захапали за крака.

Хърмайъни заговорила с треперещ глас:

— Осуалд!

— Ку-ку?

— Истина ли е това, което Станифорт каза за господин Мълинър?

— Какво е казал?

— Че господин Мълинър пял под прозореца му и го замерял с яйца?

— Съвсем вярно. Аз съм свидетел.

Госпожа Гъджън се изпъчила заплашително:

— Утре ще напиша писмо на господин Мълинър. В трето лице. Няма да прекрачи повече прага на този дом. Ето пак... Сигурна съм, че това беше стон. Дали в градината няма призраци?

Тя се обърнала, а Осуалд Стоукър я погледнал тревожно.

— Не отивате в оранжерията, нали?

— Отивам в стаята си. Донеси ми чаша топло мляко, Станифорт.

— Много добре, госпожо.

Тя се отдалечила към къщата, последвана от иконома, а Осуалд Стоукър, обръщайки се към Хърмайъни, загрижено видял, че младото момиче се тресе в неконтролируеми ридания.

— Ей — казал той. — Нещо лошо ли се е случило?

Момичето преглътнало като спукан радиатор.

— Можеш да заложиш Итънските си жартиери, че е така. Загубих човека, когото обичам.

— Къде за последен път го видя?

— Как можех да знам — продължила Хърмайъни с треперещ от мъка глас, — че този Огастъс Мълинър е като... като огнено кълбо. Мислех го за мокър пешкир и пълна нула, а той винаги е бил спортсмен, който хвърля яйца по икономи и чупи прозорци с бутилки шампанско. Никога не съм си мислила, че съществува и тази му страна. Когато го видях за първи път, изпитах странно привличане, но като го опознах по-добре, разбрах, че той носи всички белези на първокласен чук. Реших, че е пълен смотаняк. От романтична гледна точка приличаше на индиец от магазин за цигари, а от врата нагоре — само дърво. Сега виждам, че по някаква причина той е криел таланта си, както казваше татко. Какво да правя? Обичам го, обичам го, обичам го!

— Е, и той те обича, така че сте квит.

— Да, но днес следобед той ме помоли да стана негова жена, а аз му отказах.

— Изпрати му официално писмо, че си променила решението.

— Твърде късно. Очарователен мъж като него сигурно вече е забърсан от някое друго момиче. О, какво...?

Тя би продължила, може би добавяйки „да правя“, но в този момент думите застинаха на устните ѝ. От клоните на дървото, в чиято

сянка стояла, един страстен глас извикал: „Ехо-о-о!“ и поглеждайки нагоре, тя видяла лицето на племенника ми.

— О... аз... аз! — извикала тя. Неочакваното му появяване я накарало да си прехапе болезнено езика.

— А, Мълинър — казал Осуалд Стоукър. — На птичка ли се правиш?

— Такова — изблеял Огастъс. — Чух какво каза. Сериозно ли говореше?

— А, да, хиляди пъти да!

— Наистина ли ме обичаш?

— Разбира се, че те обичам.

— И ще бъдеш моя жена?

— Не би могъл да ме спреш и със съдебно разпореждане.

— Тогава... за да е ясно всичко, ако нямаш нищо против... ще бъде ли в реда на нещата, ако сляза долу и покрия чипото ти носле с горещи целувки?

— Съвсем в реда на нещата.

— Чудесно. След миг съм долу.

И двамата така се притиснали в такава прегръдка, че ако била в някой филм, щяла да накара студията „Джонстън“ да нацупи устни и да предложи да отрежат неколкостотин метра от лентата. Осуалд Стоукър въздъхнал сантиментално. Самият той годеник, много харесвал да вижда как разделени сърца се събират.

— Хайде, хайде — казал той. — Значи ще се жените, а? Започвате нов живот, а, вие, луди-млади? Тогава вземете тази обикновена жаба — предложил той и пъхнал земноводното в ръката на Огастъс. — Сватбен подарък — обяснил той. — Скромнен, но от сърце. И в края на краищата, важно е чувството, а не подаръка, не мислите ли? Лека нощ. Бог да ви благослови. Трябва да тръгвам и да видя как е Ръсъл Клътърбък. Виждали ли сте американски издател да седи в оранжерия, чисто гол, само с едни очила с рогови рамки? Гледката си заслужава, но не бих я препоръчал на хора със слаби нерви и инвалиди.

И той изчезнал в мрака, оставяйки Огастъс озадачено загледан в жабата. Всъщност жабата не му трябвала, но било невъзпитано да изхвърля първия си сватбен подарък.

И изведнъж му хрумнала идея.

— Мила!

— Кажи, ангеле мой?

— Чудя се дали, кралице моя, знаеш коя е стаята на иконома?

— Разбира се, кралю мой. Защо?

— Помислих си, че ако сложиш тази жаба в леглото му някоя вечер, малко преди да се прибере за сън... Само предложение, разбира се.

— Възхитително предложение. Ела, мъж на моите мечти — казаха Хърмайъни, — хайде да се поразтършуваме дали няма да намерим още няколко.

[1] Супралапсарианизъм — калвинистка теория, която учи, че предопределението предхожда сътворението и разрушението — Б.пр. ↑

[2] Наздраве, (нем.) — Б.пр. ↑

[3] Пичър (бейзбол) — играчът, който подава топката. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.